

Kirkebøn til Allehelgen – for den hjemløse sorg

Evige Gud,
du, som spænder himlen ud som et telt,
og hvis ånde kan vælte selv de mægtigste troner.
Du er ikke bundet til templer, grave eller grænser,
men lever midt iblandt os – i kærlighed, i åndedrag, i håb.

Vi beder dig:
Lær os at kende dig dér, hvor vi står –
ikke i det, vi ejer, men i det, vi deler.
Lad os ikke søge dig i mursten og monumenter,
men i mødet mellem mennesker,
i det blik, der ser den anden som næsten,
og i det mod, der vælger fred frem for kontrol.

Vi beder for alle steder, hvor troen bruges som våben,
hvor ordet “helligt” bliver en undskyldning for u-ret.
For dem, der mister deres hjem,
for dem, der lever bag mure og checkpoints,
for dem, der bærer frygten i deres hverdag.
Lad din fred finde vej, hvor mennesker strides om det, de kalder dit.

Vi beder for alle, der søger efter dig, Gud –
i tvivl, i længsel, i sorg.
Vis dem, at du ikke er langt borte,
men nær i alt, hvad der lever.
Når vi forsøger at gøre dig håndgribelig,
så mind os om, at du er større end vores billeder,
større end vores forståelse,
og altid fri.

Lad os være mennesker, der bærer din kærlighed –
ikke som et flag, men som et åbent hjerte.

Lad din Ånd bygge broer, ikke mure.
Lad den ramme folk med magt,

så også de tør sige: “Gud er ikke her – Gud lever”
- og stå ved de ord.

Og når vi står i vores egen magtesløshed,
så pust på os med din ånde,
så vi ikke visner i frygten,
men rejser os i tro, håb og kærlighed.

Hør os, Gud,
når vi hver især beder i stilhed.
(*Stilhed*)

Amen.